

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 1652/12

לפני : כבוד השופט א' רובינשטיין
כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט נ' הנדל

העותרת : א.ד. חן ניהול ואחזקות בע"מ

נ ג ד

המשיב : פקיד שומה רחובות

עתירה למתן צו על תנאי וצו ביניים

בשם העותרת : עו"ד ג'רייס דחדולי

פסק-דין

השופט נ' הנדל:

1. מונחת לפנינו עתירה למתן צו ביניים וצו על תנאי, בגדרה מתבקש המשיב לבוא וליתן טעם מדוע ביטל את הפטור מניכוי מס במקור שנקבע לעותרת, ומהם השיקולים אשר עמדו בבסיס ביטול הפטור. במסגרת זו מתבקש המשיב להשיב את אישור הפטור על כנו.

2. העותרת הינה חברה העוסקת במתן שירותי בנייה ואספקת כח אדם. כנטען בעתירה, במשך תקופת פעילותה של העותרת, נהג המשיב ליתן לה פטור מניכוי מס במקור בשיעור של 1% (להלן: "האישור"). ואולם, במהלך חודש ינואר 2012, ביטל המשיב את האישור, כך שבפועל הוטל על העותרת ניכוי מס במקור בשיעור של 30% - השיעור המירבי. כפי שעולה מהעתירה, בוטל האישור בשל אי המצאת ספרי החשבונות של העותרת לידי המשיב. ביום 20.1.2012 פנתה העותרת למשיב, והתריעה כי לביטול האישור השלכות הרות גורל על עצם פעילותה. לאחר חלופת מסמכים בין הצדדים, הוציא המשיב לעותרת אישור זמני לניכוי מס במקור בשיעור של 1% לתקופה שבין ה- 6.2.2012 עד ל-31.3.2012. כעבור ימים מספר, הודיע נציג המשיב כי שיעור ניכוי המס

במקור של העותרת יעלה ל-5%, וכך אכן נעשה. העותרת טוענת, בין היתר, כי המשיב לא נתן כל הסבר או נימוק להחלטתו, ועושה הוא שימוש בלתי ראוי בסמכותו לתת אישורי פטור, על מנת לאכוף את הוראות פקודת מס ההכנסה. הוסף כי טרם ביטול האישור לא ניתנה לעותרת כל הזדמנות לשטוח טענותיה בפני המשיב. עוד נטען כי המשיב חרג מהוראות הביצוע של מס ההכנסה כאשר לא שלח כל מכתב המפרט את הליקויים שבגינם נשלל האישור מהעותרת.

3. דין העתירה להידחות על הסף בשל קיומו של סעד חלופי. סעיף 164 לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה") עניינו ניכוי מס במקור: "כל המשלם או האחראי לתשלומה של הכנסת עבודה... ינכה בשעת התשלום מן הסכום המשתלם מס באופן ובשיעורים שנקבעו". סעיף 167 לפקודה מקנה לפקיד השומה את הסמכות לשום ניכויים במקרים מסויימים. ואולם פקיד השומה אינו חסין מביקורת. סעיף 168 לפקודה מאפשר לחולק על החלטתו של פקיד השומה להגיש השגה לגביה. למקרא העתירה עולה כי העותרת הסתפקה במכתב לפקיד השומה, תחת השגה כקבוע בפקודה. בכך לבד יש כדי לדחות את העתירה. ואולם, אף אם ניתן לראות במכתב שנשלח למשיב משום "השגה" כמובנה בסעיף 168 לפקודה, ואין בכך משום הבעת כל עמדה בעניין, בכך לא סגי. סעיף 153(א) לפקודה, החל בענייננו, מורה כדלקמן:

"מי שרואה עצמו מקופח על ידי החלטת פקיד השומה [בעניין ההשגה]... רשאי לערער לפני בית המשפט המחוזי, שבאזור שיפוטו פעל פקיד השומה".

הנה כי כן, קיימות למצער שתי משוכות אותן לא צלחה העותרת טרם הגישה עתירתה. העותרת לא פירטה האם ננקט הליך השגה בנוגע להחלטתו של המשיב, ולא נטענה טענה בדבר פניה לבית המשפט המחוזי בערעור על השגה זו. ככל שהעותרת לא נקטה הליך השגה, הרי שעתירתה לוקה אף באי מיצוי הליכים וגם מטעם זה דינה להימחק על הסף (וראו והשוו: בג"ץ 1052/12 איצקוביץ נ' פקיד שומה – גוש דן (9.2.2012)).

4. נוכח האמור, העתירה נמחקת על הסף. משלא נתבקשה תגובה אין צו להוצאות.

ניתן היום, ו' באדר התשע"ב (29.2.2012).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט